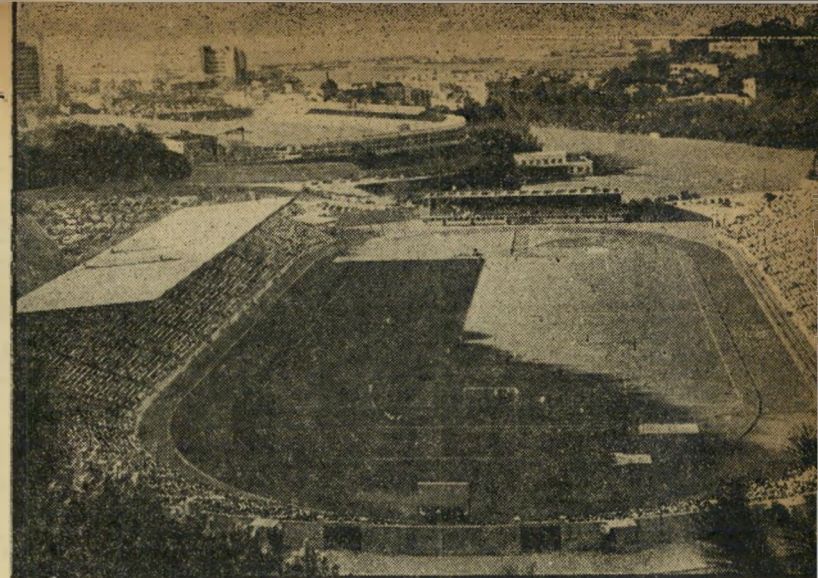

כתבה מיוחדת ל"העולם הזה" הצברית ד

זירת הקרב. מראה כללי מעל האצטדיון העירוני בהונג קונג, בו נערכו משחקי אליפות אסיה בכדורגל. הוא מכיל כ־60 אלף מקומות ישיבה. מאחוריו, מצד שמאל, נראה האצטדיון השני, השחה בנודלו למגרש הכדורגל, אך המשמש למרוצי סוסים.

מאת יוסלה מרימוביץ

הכל כבר עבר. האימונים, המשחקים, הטיולים וקבלות הפנים וההתרגשות והאכזבה לאחר אבדן הסיכוי להיות אלופי אסיה. רק שייע גלור עדיין מתרגש, לוכד שני השערים שהבקיע כ־משחק הראשון נגד הונג קונג. "אתם מבינים", הוא חוזר ומספר, "אני שייע גלור, עברתי את שניים שלוש ארבע, נתתי פצצה וקרעתי את הרשת. תיכף אחרי זה קיבלתי כדור כמו נגד הרוסים. אך יש כבר גסיון. נזכרתי ביאשין ונתתי את הכדור למטה. אני אימר לכם שאפילו יאשין לא היה לוקח את הכדור הזה. אם היינו באים קודם להונג קונג, יאשין היה מקבל.

עכשיו אנו עומדים לטוס לאמריקה. היהודים המקומיים באים להיפרד מאיתנו. אנשים יקרים. אני רוצה לספר לכם קצת עליהם.

מספרם בהונג קונג רק כמה עשרות, רובם פליטים מסין העממית ויש בהם גם כמה יש־ראלים. הם התלבשו עלינו מהיום הראשון ל־בואנו להונג קונג. כשרצו לאכסנונו במין מאורת נחשים במרכז העיר, היו אלה הם שהמריצו או־תנו לעבור ממקום מגורים זה. הם לא רגילים לחיות בלי מזוג אוויר.

בחגים, הוזמנו לקלוב היהודי המקומי הנמ־צא במקום גבוה וחולש על כל העיר. שם הכר־נו את האדם מספר אחד של הונג קונג — מיסטר כדורי. כאן מספרים שמשפחת הכדורים אינם סתם כדורי רגל, למרות שאצלם הכסף באמת הולך ברגל. כשהקומוניסטים השתלטו על שנחאי שילמו הכדורים 150 מיליון לירות שטרלינג רק כדי לעזוב את המדינה. גם כיום הם אינם גועים ברעב, אז תתארו לעצמכם כמה היה להם.

כאן ישנם רחובות שלמים הנקראים: כדורי סטריט, כדורי אבניו, וכדומה, כאילו היתה ה־משפחה משפחת המלכות המקומית.

בלט מודרני. יוסף מרימוביץ בועט בכדור ומעבירו בין רגלי המגן הווייטנאמי במשחק בין נבחרת ישראל ווייטנאם. מאחוריו, מתבונן במאבק שמואל (199) ישראלי.

למעשה הכדורים הם שני אחים. האחד, הצעיר שביניהם, הוא כבן 50 ומעלה. רחוק, אדם נוח ויהודי טוב, הידוע כנדבן גם בין הגויים. אותו הכירו אישית ואילו אחיו הזקן מורקורי פירסומת, אינו מופיע לא בקלוב היהודי ולא בבית הכנסת. אדם קשה.

שיע התפלא נורא: זה בטח המנהל של בית־ספר כדורי, איך הוא הגיע הנה? הסברנו לו: המשפחה היתה קטנה, וחברה כמו שאול ביבר ועמוס בן־גוריון עשו לו צרות, אז הוא לקח את המזודה וברח. עכשיו הוא מנהל כאן. במקום שירכבו עליו הוא רוכב על אחרים.

מישהו מהחברה ניגש אל כדורי ומוסר לו דש מהחברה בארץ. היחיד שהוא זוכר אותו זה באמת שאול ביבר. הוא אפילו שלח לו מתנה. איזה מין ילקוט, אם אינני טועה.

★ ★ ★

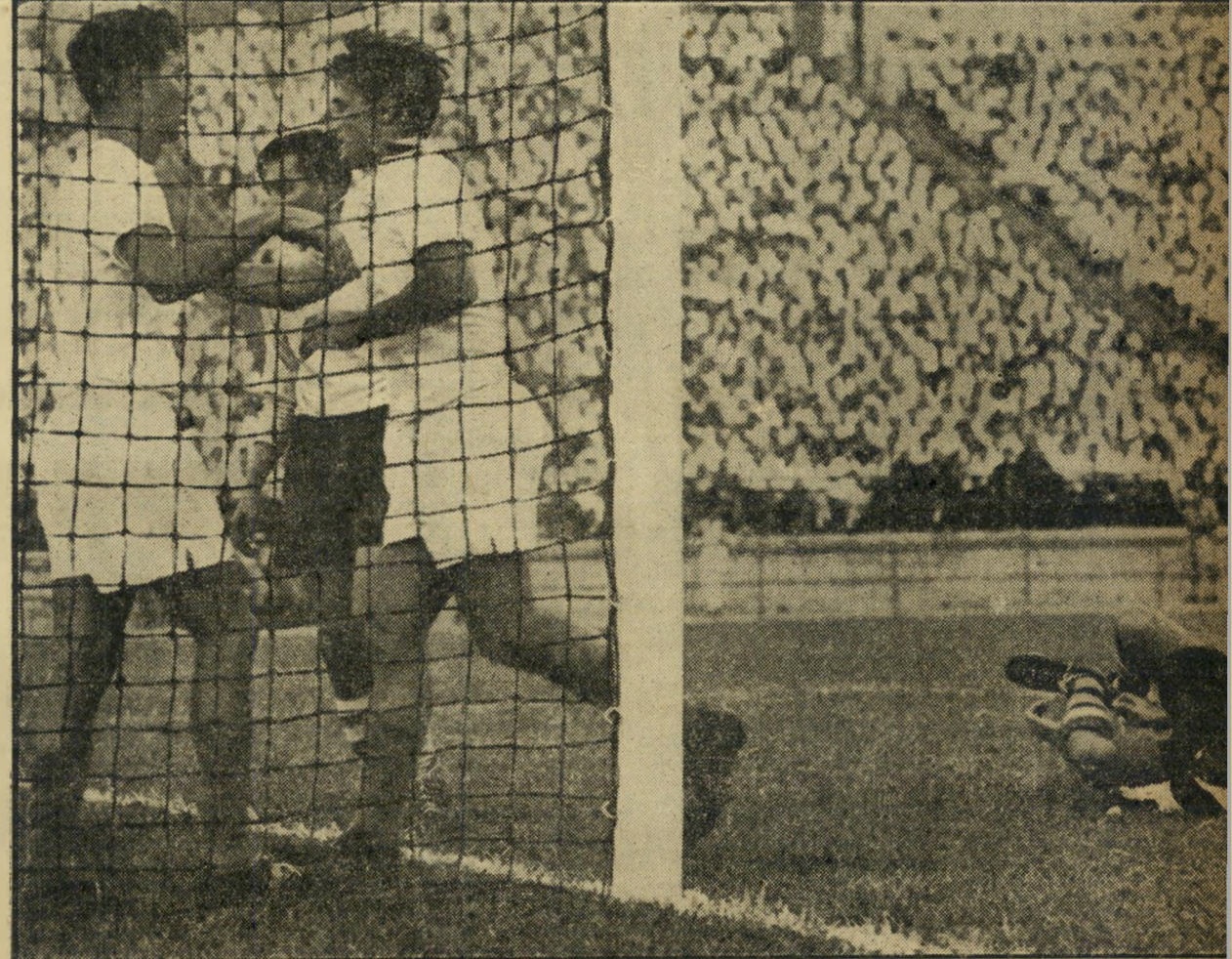
אישיות היהודית החשובה השניה ב־הונג קונג היא מיס מרסין. הרבה חברה מתל־אביב ודאי זוכרים אותה בשם בלה. בחורה תמירה ויפה, בעלת עיני נמר. קוראים לה כאן הפנתר השחור. היא באה לקלוב והסתכל על הבחורים שלנו. הם הסתכלו עליה.

מישהו מהצד לוחש לנו שבזמן האחרון יש לה ענינים עם המשטרה. העברות, הברחות, ו־כדומה. היא מוכרת בכל המזרח, הוא אומר. היא נישאה בארץ לאנגלי ובאה עמו להונג קונג. כאן התגרשה ממנו והוא השאיר לה את השם מיס מרסין ואת הפספורט הבריטי. עכשיו יש לה חנות בדים עם שותפת.

אחד הבחורים מתלבש עליה ויוצא עמה ערב אחד וכשהוא חוזר הוא מספר. "מה? לה היו ענינים עם המשטרה? הכל בלון! כל המשטרה בדידה. הייתי איתה בחברת ראש המשטרה המ־קומית, והייתם צריכים לשמוע באיזה זלזול היא מדברת אליו. עושה איתו מה שהיא רוצה. כל קציני המשטרה מתגלגלים בין אצבעותיה."

צברית אחרת בהונג קונג, היא עמנואלה, "מנה" כפי שקראו לה בתל־אביב. היא בתו של בונה בניני האומה בירושלים, עזר. היא נישאה לבחור אמריקאי בשם קליב פולר, שהיה תת־קונסול ארצות־הברית בתל־אביב. שניהם כווג יונגים. היא נערה חמודה המוכנה להוביל אותנו לכל מקום. מביאה לנו עתונים ישראליים. מת־ברר שהיא חתומה קבועה על העולם הזה.

תכירו בבקשה גם את מר כהן ושלושת ילדיו. שפותיהם די צבריים: יעקב, משה וריסה. אבל הפנים... פנים סיניות ממש. פגשנו אותם בבית הכנסת, והתפלאנו על עושים ילדים סינים בבית

שער הנצחון. תמונה זו צולמה שניה אחת בלבד לאחר שנחוס ססלמן (שמאל) הבקיע את השער השני במשחק הכדורגל בין ישראל ווייטנאם. ססלמן נגח את הכדור בראשו, לאחר שקיבלו מבעוז קאפמן. הוא נראה עדיין מהומם, לאחר השגת הנצחון, 1:2.